

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 18 nr. 9

september 2006

ET VERDENSHISTORISK ØJEBLIK

Invasionen af Libanon kastede staten Israel ud i en dyb eksistentiel krise. Så længe kamphandlingerne stod på, sluttede befolkningen op bag regeringen. Men da våbnene tav, meldte de moralske og politiske tømmermænd sig. Intet gik efter planen. Luntten til Mellemøstens evige krudttønde er stadig tændt. Og den israelske befolkning står nu mere splittet og polariseret end nogensinde.

I en sådan situation er der kun ét at gøre: Skær igennem med en omfattende fredsplan, der chokerer alt og alle, og som rækker fra Gaza over Vestbredden til Libanon, Syrien og Iran. Det mener i hvert fald Israels fhv. justitsminister Yossi Beilin, som ønsker, at USA, Europa og Rusland skal være værter for en ny fredskonference for hele Mellemøsten, kaldet »Madrid II«. Hertil får han fuld opbakning fra den fhv. demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche.

Og der skal lignende radikale politiske indgreb til, hvis verden skal slippe helskindet igennem de kombinerede globale strategiske og økonomiske kriser. Efterhånden som luften siver ud af de amerikanske og europæiske boligbobler, trækker skyerne sammen til en gigantisk gældskrise, der vil ramme finansmarkederne som en orkan til efteråret. Samtidig søger de neokonservative kredse omkring vicepræsident Dick Cheney og forsvarsminister Donald Rumsfeld desperat efter nye væbnede konflikter, der kan redde den kriseramte Bush-regering fra politisk sammenbrud, inden amerikanerne skal til midtvejsvalg i november. Og midt i dette kaos vrøvler præsident Bush videre i en sindstilstand, der synes at fjerne sig længere og længere fra virkeligheden.

Derfor vil Lyndon LaRouche den 6. september fremlægge et forslag til en omfattende politisk handlingsplan, der skal skære igennem både de økonomiske og strategiske kriser. Planen bliver præsenteret på en konference i Berlin og transmitteres direkte til en parallel konference i Washington. Temaet vil være et storstilet amerikansk-europæisk samarbejde omkring udvikling af hele Det eurasiske Kontinent. Forbilledet skal være præsident Franklin D. Roosevelts visionære politiske lederskab. Med sin personlige tilstedeværelse på denne side af Atlanten vil LaRouche forsikre de europæiske beslutningstagere om, at det kriseramte USA ikke kun er en del af problemet, men faktisk også sidder med løsningen på de strategiske og økonomiske kriser, der truer med at sprænge planeten i småstykker.

Den 12. oktober 1988 holdt Lyndon LaRouche en pressekonference på Hotel Kempinski i Berlin. Her forudsagde han, at Tyskland meget snart ville blive genforenet. Det var der dengang ikke mange, der troede på. Nu er LaRouche tilbage i Berlin, så lyt med over Internettet på www.larouchepac.com og få bedre politiske redskaber til at gribe ind i fremtiden.

NY MADRID FREDSKONFERENCE

Den **13. august** offentliggjorde avisen *Haaretz* et forslag fra Israels fhv. justitsminister **Yossi Beilin** om en umiddelbar indkaldelse til en ny fredskonference for **Mellemøsten**, i lighed med den der blev åbnet i **Madrid** den **30. oktober 1991**. Allerede samme dag gav den fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** sin fulde støtte til Beilins forslag, og han annoncerede en omfattende mobilisering af sin internationale politiske bevægelse med henblik på, så hurtigt som muligt, at samle støtte i **Washington** og andre hovedstæder til en sådan »**Madrid II**«.

Yossi Beilins artikel var direkte stilet til premierminister **Ehud Olmert**, der ved afslutningen af krigshandlingerne i **Libanon** stod under et stærkt politisk pres fra kravet om en uvildig undersøgelse af de væbnede styrkers lidet overbevisende håndtering af invasionen. Ifølge Beilin har et kriseram Israel hårdt brug for et modigt og visionært politisk initiativ. Han skrev bl.a.: »En indsats for at samle en ny Madrid-konference ville være et storslået og dramatisk politisk træk, som i hvert fald i starten ville blive godt modtaget af et meget stort flertal i befolkningen og **Knesset**. Den første Madrid-konference, som blev samlet i **oktober 1991**, ændrede det politiske landskab i Mellemøsten og banede for første gang i historien vej for direkte fredsforhandlinger mellem Israel og **Syrien**, Libanon og en jordansk-palæstinensisk delegation. Nøjagtig **tre år** senere ledte diskussionerne til fredstraktaten mellem Israel og **Jordan**, som var blevet muliggjort af **Oslo-aftalerne** mellem Israel og **PLO**. Forhandlingerne med Libanon var helt og aldeles afhængige af forhandlingerne med Syrien og ledte derfor ikke til noget som helst. Forhandlingerne med Syrien, som blev afbrudt i **1996** og genoptaget i **1999**, strandede, netop som begge sider var blevet enige om alle forhandlingspunkter bortset fra spørgsmålet om de nordøstlige breder af **Genesaret Sø**«.

»Det er også værd at lægge mærke til, at afstanden i spørgsmålet om foranstaltningerne i forbindelse med den endelige status er blevet betydelig mindre over de seneste **15 år**. I Israel anno **2006** er der næsten enighed om en palæstinensisk stat, og den israelske premierminister er klar til, ensidigt, at opgive **90 procent** af **Vestbredden**. »**Clinton-dokumentet**«, »**Bush-visionen**«, »**Køreplanen**«, beslutningen på den **Arabiske Ligas** topmøde i **2002** og »**Geneve-initiativet**« tegner alle et klart billede af en permanent israelsk-palæstinensisk aftale.«

»I **1991** var det **USA**, som måtte gøre en indsat for at overtale Israel til at deltage i en sådan konference. Denne gang vil det være Olmerts job at overbevise præsident **Bush** om, at det at lokke Syrien ud af »**Ondskabens Akse**«, skabe fred med Libanon og bringe en afslutning på konflikten mellem israelerne og palæstinenserne ville være praktiske skridt, som – hvis de virker – kunne redde Mellemøsten og hjælpe til med skabelsen af den vision om reformer, som Bush tror så meget på«, skrev Beilin.

I sin støtteerklæring til Beilin understregede Lyndon LaRouche vigtigheden af, at »smede mens jernet er varmt«. Sikkerhedsrådets vedtagelse af **FN-resolution 1701** åbnede kortvarigt for muligheden af at trække regionen ud af sin permanente krigstilstand. Præsident George W. Bush har tydeligvis været under stærkt pres fra de mere »realistiske« udenrigspolitiske kredse omkring hans far og dennes fhv. sikkerhedsrådgiver **Brent Scowcroft** m.fl. Samtidig har der

hjemme i USA lydt stadig stærkere krav om, at regeringen engagerer sig i en langt mere omfattende fredsproces, bl.a. fra den republikanske senator **Chuck Hagel** og den fhv. nationale sikkerhedsrådgiver **Zbigniew Brzezinski**. En sådan fredsproces må involvere hele Mellemøsten og tage udgangspunkt i den form for gensidig anerkendelse af modpartens suverænitæt, som lå i **Den vestfalske Fred i 1648**, der grundlagde det moderne **Europa**, understregede LaRouche. Samtidig må og skal en fremtidig fredsftale indeholde konkrete løsninger på hele regionens fælles økonomiske problemer. Det vil sige forslag om infrastrukturprojekter indenfor energi og transport, og allervigtigst: storstilede vandprojekter. (LaRouche fremlagde allerede i **1993** et omfattende og detaljeret program for sådanne fælles økonomiske projekter, kaldet »**Oase-Planen**«. Disse forslag blev genfremsat i **2004** i forbindelse med LaRouches seneste fredsforslag kaldet »**LaRouche-doktrinen for Sydvestasien**«).

Men det haster med at få en Madrid II-konference stablet på benene. Både udenfor og indenfor regionen arbejder stærke kræfter indædt på at genstarte krigen. I Israel er den politiske situation højspændt. Befolkningen er stærkt polariseret. Meningsmålinger viser, at **Likud-partiet** og det højre-ekstreme parti **Yisrael Beiteinu**, med henholdsvis **Benjamin Netanyahu** og **Avigdor Lieberman** i spidsen, ville vinde, hvis der blev udskrevet valg. Samtidig truer korruptionsanklager med at trække taburetten væk under premierminister Ehud Olmert, og hele regeringens eksistensgrundlag er truet på grund af upopulære nedskæringer i de offentlige budgetter.

Benjamin Netanyahu har i mere end et årti fungeret som vicepræsident **Dick Cheneys** forlængede arm i Mellemøsten, og skulle han genvinde regeringsmagten i Israel, vil krigshandlingerne med allerstørste sandsynlighed blive genoptaget. De neokonservative kredse omkring Cheney lagde ikke skjul på, at de støttede den israelske invasion af Libanon, fordi den i deres øjne kunne blive en brugbar ouverture til et amerikansk angreb på Syrien og **Iran**.

På den anden side i det israelske politiske spektrum vokser forståelsen for nødvendigheden af et fredsinitiativ, der rækker langt videre end Libanon. Den **15. august** opfordrede **Arbejderpartiets** formand, forsvarsminister **Amir Peretz**, til direkte fredsforhandlinger med Syrien, Libanon og **Det palæstinensiske Selvstyre**. Ifølge *Haaretz*' korrespondent **Akiva Elder** var Peretz' forslag koordineret med **Spaniens** udenrigsminister **Miguel Moratinos**, som allerede inden våbenhvilen trådte i kraft personligt videregav det til Syriens præsident **Bashar al-Assad**. Den **19. august** foreslog den fhv. direktør for Israels udenrigsministerium, **David Kimche**, i en artikel i *The Jerusalem Post*, at der straks indkaldes til en Madrid II-fredskonference med USA, Europa og **Rusland** som værter. Kimche skrev, at hans kontakter i Libanon havde tilkendegivet, at et sådant initiativ ville blive positivt modtaget i både Syrien og Libanon. »Vi burde gribe chancen og gøre vort bedste for at overbevise amerikanerne og andre om, at en 'Madrid II' ville være den ideelle opfølgning på den grimme krig i Nord«. Den **22. august** gav den israelske brigadegeneral af reserven **Yossi ben Ari** et omfattende interview til *Prometheus*' samarbejdspartner *Executive Intelligence Review*, *EIR*, hvor han også gav sin fulde støtte til Yossi Beilins og LaRouches forslag til indkaldelsen af en Madrid II.

IMPERIUM ELLER NATIONALØKONOMI

Den **25. august** afholdt **Den amerikanske Føderalbank** sin årlige konference for særligt indbudte repræsentanter for den internationale finansverden i **Jackson Hole, Wyoming**. Som sædvanlig blev konferencens tema, i år: »*Global økonomisk integration: Hvad er nyt og hvad er ikke*«, præsenteret af føderalbankens formand, som for første gang siden **1987** ikke hed ikke **Alan Greenspan**, men **Ben Bernanke**, der blev indsat på formandsposten i **februar 2006**. Og den nye føderalbankformand brillerede med en udlægning af de seneste **2000 års** verdenshistoriske udvikling, som både var skræmmende i sin mangel på reel historisk indsigt og særdeles afslørende i valget af historiske politiske forbilleder. Bernanke leverede en frisk illustration af bankverdens særlige tankegang eller politiske ideologi, som i **1920'erne** og **30'erne** gik under navnet »synarki«, og som **Lyndon LaRouche** har identificeret som vor tids største trussel mod civilisationens fortsatte eksistens.

Ifølge føderalbankchef Bernanke kan man trække en rød tråd fra **Romerrigets** »udstrakte imperium« over det **19. århundredes** europæiske kolonivælder, med **Det britiske Imperium** i spidsen, til vore dages globale økonomiske integration, også kaldet »globalisering« – i positiv forstand, vel at mærke. I Bernankes optik fostrede Romerriget »handel og økonomisk udvikling«. Ikke ét ord om brutal militær undertrykkelse af hundrede af fremmede folkeslag. Og de

europæiske kolonimagters udplyndring af **Asien, Afrika** og **Latinamerika** i tiden efter Napoleonskrigene bliver i føderalbankchefens historieudlægning til et særligt »kerne-periferi« økonomisk mønster, hvor »de kapitalrige vesteuropæiske lande, i særdeles **Storbritannien**, udgjorde centeret, eller kernen i handelssystemet og det internationale finanssystem. Lande med store naturressourcer og landområder udgjorde periferien. Forarbejdede varer, finanskapital og arbejdskraft flød fra kernen til periferien, mens naturressourcer og landbrugsprodukter flød fra periferien til kernen. Sammensætningen af kerne og periferi forblev relativt stabil, med én vigtig undtagelse: **USA ...**«.

Mere neutralt kan man næppe beskrive kolonialismens systematiske udplyndring, og den gode Bernanke glemmer helt at fortælle, at den nævnte undtagelse til det stabile »kerne-periferi-system« måtte gribe til væbnet opstand for at slippe fri af kolonimagtens lænker. Men hans pointe var i øvrigt følgende: »... USA, som i løbet af det **19. århundrede** bevægede sig fra periferien til kernen. Andelen af forarbejdede varer i den amerikanske eksport steg fra mindre end **30 procent** i **1840** til **60 procent** i **1913**, og USA blev nettoeksportør af finanskapital fra og med slutningen af **1890'erne**.«

Med andre ord, USA gik fra koloni til selvstændig moderne industrination. Men også her undlader Bernanke at påpege, at den amerikanske succes blev skabt i direkte

»IDIOTEN« BUSH I VANSKELIGHEDER

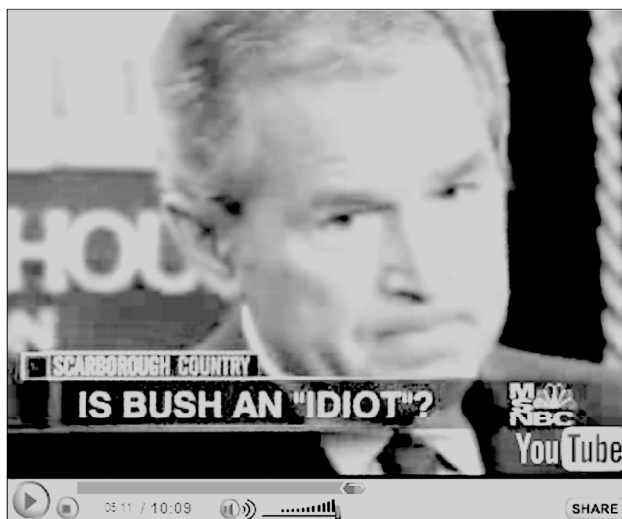
Den **9. august** leverede de demokratiske vælgere i den lille nordøstlige delstat **Connecticut** et budskab, der kunne høres over hele **USA** og langt ind i **Det hvide Hus**. Senator **Joe Lieberman**, mangeårigt medlem af den politiske elite i **Washington** og den mest fremtrædende demokratiske fortaler for præsident **Bushs** militære interventioner i **Afghanistan** og **Irak**, led et rungende nederlag i det lokale primærvalg til den unge ukendte modkandidat **Ned Lamont**.

Joe Lieberman har i årtier været blandt de ledende kræfter i det selvbestaldede **Demokratiske Lederskabsråd, DLC**, der bevidst har søgt at omdanne **Det demokratiske Parti** til en »light«-udgave af **Det republikanske Parti** og kappe partiets forbindelser til den historiske tradition fra præsident **Franklin D. Roosevelt**. En tradition som den fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** indædt kæmper for at holde i live.

Hovedpunktet i Ned Lamonts valgkamp var en hjemkaldelse af de amerikanske tropper i Irak inden årets udgang, og han illustrerede sin modkandidats tætte forbindelser til Bush-regeringen ved gentagne gange at vise tv-optagelser af præsidenten, der ankommer til Kongressen for at holde sin årlige tale til nationen og helt umotiveret uddeler våde kindkys til sin demokratiske »modstander« senator Lieberman. For mange

vælgere var parallellen til **Gorbatjovs** velkendte kindkys til **DDR's Eric Honecker** til at føle på. Og det var vicepræsident **Dick Cheney's** raseri også, da Joe Liebermans valgnederlag var en kendsgerning. Ansporet af samme dags dramatiske arrestationer af terrormistænkte i **London** anklagede den amerikanske vicepræsident de demokratiske vælgere i Connecticut for at »give opmuntring til **al-Qaida**-typer«.

Primærvalgresultatet i Connecticut og adskillige amerikanske meningsmålinger, der viser, at republikanske kandidater står til at tabe stort ved det kommende midtvejsvalg til **Kongressen** i **november**, har fået en desperat præsident Bush ud på en landsdækkende turné for at samle støtte til sin fortsatte krigsførelse i **Mellemøsten**. Men det tegner ikke godt. Et hastigt voksende antal republikanske kandidater og tillidsfolk har travlt med at distancere sig fra den upopulære præsident. Den **16. august** fandt det fhv. republikanske kongresmedlem fra **Florida, Joe Scarborough**, det nødvendigt at afsætte **10 minutter** af sit populære tv-program, *Scarborough Country*, til at finde svar på spørgsmålet: »Er Bush en idiot?« I et efterfølgende telefoninterview fortalte Scarborough, at han valgte at bringe indslaget, fordi han hørte stadig flere af sine republikanske venner stille spørgsmålstegn ved præsident Bush' evner til at lede landet.

politisk kamp med Det britiske Imperium. Først senere i talen får han nævnt, at mens Storbritannien med held underlagde det meste af den øvrige verden de »frie markeds kræfter«, stod USA fast i rollen som en »vigtig undtagelse«. I **1860'erne** indførte præsident **Abraham Lincoln** tårnhøje todsatser, som stod ved magt langt ind i det **20. århundrede**. Det var altså sådan, USA fik den økonomiske styrke til at bevæge sig fra »periferien« til »kernen« i Bernankes kolonisystem.

Og de store dele af kloden, som i dag stadig står uden moderne infrastruktur, skal ikke regne med at blive industrialiseret med USA som forbillede. I hvert fald ikke hvis det står til føderalbankchef Bernanke og den internationale finansverden. Han afsluttede sit conferenceoplæg således: »Det sidste emne på min liste over det, der er nyt ved den nuværende epoke, er, at de internationale kapitalmarkeder er blevet betydeligt mere modne... kapitalstrømmene antager nu langt flere former end de gjorde tidligere: I det **19. århundrede**, var de internationale investeringer i værdipapirer koncentreret omkring finansieringen af infrastrukturprojekter, som f.eks. de amerikanske jernbaner, og i opkøb af statsgæld. I dag sidder internationale investorer med en vifte af gældsinstrumenter, værdipapirer og derivater, inklusive fordringer på en lang række sektorer. Fremmede investeringsstrømme er desuden langt større i forhold til produktionen, end de var for **50** eller **100** år siden.«

Altså bliver det ikke føderalbankchef Ben Bernanke, der står forrest i køen for at finansiere eksempelvis et gigantisk infrastrukturnetværk af superhurtige magnetisvævetog, motorveje og moderne kommunikationsteknologi, der skal forbinde alle hjørner af **Det eurasiske Kontinent** fra **Europa** til **Kina** (se **Schiller Instituttets kampagneavis nr. 1, juli 2006**). Der er også en væsentlig årsag til, at Lyndon LaRouche insisterer på, at USA nedlægger føderalbanksystemet, der suverænt kontrolleres af de private amerikanske storbanker, og vender tilbage til det nationalbanksystem, som **Alexander Hamilton** etablerede umiddelbart efter **Den amerikanske Revolution**. **Danmark** kunne så, sammen med det øvrige Europa, gøre det samme, og for første gang i vor historie få en ægte nationalbank og et kreditsystem, der ikke ejes og kontrolleres af private finansinteresser.

REVOLUTIONEN FORTSÆTTER I MEXICO

Den **1. september** skulle **Mexicos** præsident **Vincente Fox** have holdt sin årlige tale til nationen fra parlamentets talerstol. Men det gik ikke helt, som det plejer at gøre. Det politiske klima i Mexico er fortsat højspændt efter det skandaleramte præsidentvalg den **2. juli**, hvor det officielle resultat var så tæt, at valgkommissionen først vil offentliggøre det endelige resultat lige inden den siddende præsidents træder af den **1. december**. Indtil da er **Felipe Calderón** fra **PAN-partiet** blevet udråbt som midlertidig vinder, mens **PRD-partiets** kandidat **André Manuel López Obrador** har krævet en omtælling af samtlige stemmer. Etablisementets åbenlyse forsøg på at fremføre Calderón som vinder inden det endegyldige resultat foreligger, fik i bogstaveligste for-

6. SEPTEMBER KL. 16:00 PÅ WWW.LAROUCHEPAC.COM

Den 12. oktober 1988 holdt Lyndon LaRouche en pressekonference på Hotel Kempinski i Berlin. Her forudsagde han, at Tyskland meget snart ville blive genforenet. Det var der dengang ikke mange, der troede på. Nu er LaRouche tilbage i Berlin, og vil holde en Internet-transmitteret tale den 6. september kl. 16:00 (dansk tid). Nu er det globaliseringen og det privatstyrede internationale finanssystem, der har spillet fallit. Vi behøver et storstilet amerikansk-europæisk samarbejde omkring et nyt internationalt finanssystem og udvikling af hele Det eurasiske Kontinent.

stand PRD's **142** parlamentsmedlemmer op af stolene. Én efter én rejste de sig stille fra deres pladser og forsamlede sig forrest i salen, så de blokerede adgangen til talerstolen, alt imens præsidenten utålmodigt ventede i forhallen. Ifølge den amerikanske avis *The Washington Post* var det en yderst forlegen præsident Fox, der stod og trippede med sin festklædte hustru ved armen. Da det blev klart, at PRD-medlemmerne ikke havde i sinde at flytte sig, måtte Vincente Fox, som den første præsident i Mexicos historie, aflevere sin nedskrevne tale til parlamentsformanden og drage slukrøret hjem til præsidentpaladset, hvor han kunne se sig selv holde talen i en båndet tv-udgave.

Tidligere på dagen havde flere hundrede tusinde mexicanere atter samlet sig på **Zocalo-pladsen** i **Mexico City**, som de havde gjort adskillige gange siden præsidentvalget. Også militæret var mødt talstærkt op, men Lopez Obrador gjorde det klart, at forsamlingen ikke ville marchere mod kongresbygningen. Man ville ikke give regeringen en anledning til at anvende magt. »Vores bevægelse er så vigtig, at vi bliver nødt til at passe på os selv og ikke lade os provokere. Der er os, som skal bestemme, hvornår beslutningerne skal træffes; de får ikke lov til at påtvinge os deres betingelser. Vi lader os ikke fange i en fælde«, sagde Obrador.

Han fortsatte: »Det, der bekymrer dem mest, er, at vi ikke længere er villige til at acceptere de gamle spilleregler. Det, der bekymrer dem mest, er, at vi ikke længere bøjer nakken. Det, der bekymrer dem mest, er, at vi vil danne vores egen regering i fuld overensstemmelse med forfatningens **Paragraf 39**. Og ja, der kommer til at være to regeringer, som jeg sagde i går og jeg gentager: En regering bestående af den politiske mafia, de kriminelle funktionærer, og en regering der vokser frem af denne massebaserede borgerbevægelse.«

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Instituttet**, Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg, tlf: 35 43 00 33, Giro 564-8408, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk. *Prometheus* er en videreførelse af **Agro-Nyt**, som udkom fra marts 1989 til oktober 2004. Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review News Service. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. *Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.*

ISSN: 1604-2840 Eget tryk